

ZESZYTY NAUKOWE UNIwersytetu Jagiellońskiego PRACE Z PRAWA WŁASNOŚCI INTELEKTUALNEJ

ZESZYT 3 (169) 2025

CENA 155,00 zł
(w tym 8% VAT)

Adam Pązik

„Polska (kręta) droga do godziwego wynagrodzenia dla twórców”.
Artykuł 43 pr. aut. po implementacji dyrektywy 2019/790

Piotr Ślęzak

Znak towarowy jako składnik struktury utworu audiowizualnego

Agnieszka Sztoldman

Czy udzielanie mnogich dodatkowych praw ochronnych (SPC) jest uzasadnione?
Uwagi do art. 3 lit. c rozporządzenia 469/2009

Marlena Jankowska

Financial Decision Modeling for Intellectual Property Portfolio Optimization:
Real-World Evidence for Building Strategies

Stanisław Dziwisz

Analiza znamion przestępstwa polegającego na naruszeniu prawa do kontroli
i prawa do informacji

Ksenia Juszcak-Szelągowska, Agnieszka Maciąg

Wybrane aspekty własności intelektualnej w branży rolno-spożywczej
ze szczególnym uwzględnieniem oznaczeń geograficznych

Olga Grodecka

Skomercjalizowane dobra osobiste jako „sprawy własności intelektualnej”

Natalia Walczak

Sztuczna inteligencja jako kluczowy element polityki innowacyjnej Unii Europejskiej

Wolters Kluwer

ISSN 1689-7080

Uniwersytet Jagielloński
Wydział Prawa i Administracji

ZESZYTY NAUKOWE
UNIwersYTETU JAGIELLOŃSKIEGO
PRACE Z PRAWA WŁASNOŚCI INTELEKTUALNEJ

ZESZYT 3 (169) 2025

REDAKTOR NACZELNY SERII
Andrzej Matlak

Zeszyty Naukowe Uniwersytetu Jagiellońskiego, Prace z Prawa Własności Intelektualnej (ZNUJ PPWI)
są kontynuacją serii Zeszyty Naukowe Uniwersytetu Jagiellońskiego, Prace z Wynalazczości i Ochrony
Własności Intelektualnej (ZNUJ PWiOWI).

RADA NAUKOWA: Jan Bleszyński, Monika Czajkowska-Dąbrowska, Thomas Dreier,
Reto M. Hilty, Wojciech Kowalski, Ryszard Markiewicz,
Ewa Nowińska, Maksymilian Pazdan, Maria Poźniak-Niedzielska,
Joanna Sieńczyło-Chlabicz, Ryszard Skubisz, Maciej Szpunar

SEKRETARZ REDAKCJI

Beata Olędzka
tel.: +48 696 490 919
e-mail: beata.oledzka@wolterskluwer.com

Redaktor:
Michał Markiewicz

Redaktorzy tematyczni:
Dariusz Kasprzycki, Justyna Ożegalska-Trybalska, Tomasz Targosz, Anna Tischner, Michał Wyrwiński

Skład i łamanie: A.P. GRAF Paweł Sieńko

ISSN 1689-7080

nakład 300 egz.
cena: 155,00 zł (w tym 8% VAT)

Wersją podstawową (referencyjną) czasopisma jest wersja papierowa.

Za publikację na łamach „Zeszytów Naukowych UJ. Prace z Prawa Własności Intelektualnej”

Autor otrzymuje 70 pkt.

(zgodnie z załącznikiem do komunikatu Ministra Nauki z 5.01.2024 r.

w sprawie wykazu czasopism naukowych i recenzowanych materiałów

z konferencji międzynarodowych, wydanego na podstawie art. 267 ust. 3 ustawy z 20.07.2018 r.

– Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce, Dz.U. z 2024 r. poz. 1571 ze zm.).

Kwartalnik „Zeszyty Naukowe UJ. Prace z Prawa Własności Intelektualnej” jest ujęty
w międzynarodowej bazie European Reference Index for the Humanities and Social Sciences (ERIH PLUS).
Czasopismo jest indeksowane w bazie ICI Journals Master List za rok 2024 (ICV 2024 = 62.14).

WYDAWCA

Wolters Kluwer Polska Sp. z o.o.

Wolters Kluwer

DZIAŁ PUBLIKACJI PERIODYCZNYCH

DYREKTOR DZIAŁU

Klaudia Szawłowska

SEKRETARIAT

01-208 Warszawa, ul. Przyokopowa 33

<https://www.wolterskluwer.com/pl-pl/solutions/czasopisma/zeszyty-naukowe-uniwersytetu-jagiellonskiego>

ZESZYTY NAUKOWE UNIwersytetu Jagiellońskiego PRACE Z PRAWA WŁASNOŚCI INTELEKTUALNEJ

Adam Pązik

„Polska (kręta) droga do godziwego wynagrodzenia dla twórców”.

Artykuł 43 pr. aut. po implementacji dyrektywy 2019/790..... 5

Piotr Ślęzak

Znak towarowy jako składnik struktury utworu audiowizualnego..... 35

Agnieszka Sztoldman

Czy udzielanie mnogich dodatkowych praw ochronnych (SPC) jest uzasadnione?

Uwagi do art. 3 lit. c rozporządzenia 469/2009 47

Marlena Jankowska

Financial Decision Modeling for Intellectual Property Portfolio Optimization:

Real-World Evidence for Building Strategies 70

Stanisław Dziwisz

Analiza znamion przestępstwa polegającego na naruszeniu prawa do kontroli

i prawa do informacji..... 86

Ksenia Juszcak-Szelągowska, Agnieszka Maciąg

Wybrane aspekty własności intelektualnej w branży rolno-spożywczej ze szczególnym

uwzględnieniem oznaczeń geograficznych..... 101

Olga Grodecka

Skomercjalizowane dobra osobiste jako „sprawy własności intelektualnej”.....128

Natalia Walczak

Sztuczna inteligencja jako kluczowy element polityki innowacyjnej Unii Europejskiej 145

JAGIELLONIAN UNIVERSITY JOURNAL

OF IP LAW

Adam Pązik

“Poland’s (Winding) Road to Fair Remuneration for Authors”.

Article 43 of the Copyright Act after the Implementation of Directive 2019/790 5

Piotr Ślęzak

A Trademark as an Element of Structure of an Audiovisual Work..... 35

Agnieszka Sztoldman

Is Granting Multiple Supplementary Protection Rights (SPCs) Justified?

Comments on Article 3c of Regulation 469/2009 47

Marlena Jankowska

Financial Decision Modeling for Intellectual Property Portfolio Optimization:

Real-World Evidence for Building Strategies 70

Stanisław Dziwisz

Analysis of Elements of the Offence of Infringing the Right to Control the Use

of a Work and the Right to Information 86

Ksenia Juszcak-Szelągowska, Agnieszka Maciąg

Selected Aspects of Intellectual Property in the Agri-Food Industry,

with Special Emphasis on Geographical Indications..... 101

Olga Grodecka

Commercialized Personality Rights as ‘Intellectual Property Cases’ 128

Natalia Walczak

Artificial Intelligence as a Key Element of European Union’s Innovation Policy..... 145

Adam Pązik

„Polska (kręta) droga do godziwego wynagrodzenia dla twórców”. Artykuł 43 pr. aut. po implementacji dyrektywy 2019/790

Słowa kluczowe: *prawo autorskie, wynagrodzenie, umowa przenosząca, licencja, godziwość*

1. Wprowadzenie

Katechizm Kościoła katolickiego wśród „grzechów wołających o pomstę do nieba” wymienia „niesprawiedliwość względem najemnika”. Ze względu na to, że twórcy najczęściej opracowują swoje utwory na zamówienie innych osób, można ich określić mianem „najemników” w rozumieniu cytowanej normy. Stąd też ich kontrahenci nie powinni dopuszczać się względem nich niesprawiedliwości, przede wszystkim w zakresie wynagradzania za wykonane dzieło. Przyczyną nowelizacji¹ art. 43 pr. aut.² (która jest głównym przedmiotem niniejszego opracowania) nie był wpływ normy katechizmu Kościoła katolickiego, lecz konieczność implementacji dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2019/790³. Wymieniony akt prawny wymagał bowiem w art. 18, aby ustawodawcy krajowi wprowadzili do swoich porządków prawnych gwarancje prawa twórców do odpowiedniego i proporcjonalnego wynagrodzenia⁴ (które w dalszych rozważaniach będzie określane także jako „godziwe” w celu uczynienia ich bardziej syntetycznymi).

¹ Dokonanej na mocy ustawy z 26.07.2024 r. o zmianie ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych, ustawy o ochronie baz danych oraz ustawy o zbiorowym zarządzaniu prawami autorskimi i prawami pokrewnymi (Dz.U. poz. 1254) – dalej ustawa nowelizująca; weszła w życie 20.09.2024 r.

² Ustawa z 4.02.1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (Dz.U. z 2025 r. poz. 24 ze zm.) – dalej pr. aut. lub prawo autorskie.

³ Por. dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/790 z 17.04.2019 r. w sprawie prawa autorskiego i praw pokrewnych na jednolitym rynku cyfrowym oraz zmiany dyrektyw 96/9/WE i 2001/29/WE (Dz.Urz. UE L 130, s. 92) – dalej dyrektywa.

⁴ Artykuł 18 dyrektywy 2019/790, w tym przyczyny jego uchwalenia, został omówiony w wyczerpujący sposób w dotychczasowej literaturze prawniczej – zob. m.in. B. Giesen, *Godziwe wynagrodzenie twórców i wykonawców w ramach umów o eksploatację w świetle dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2019/790*, „Zeszyty Naukowe Uniwersytetu Jagiellońskiego. Prace z Prawa Własności Intelektualnej” 2020/3, s. 48 i n.; R. Markiewicz, *Prawo autorskie na jednolitym rynku cyfrowym. Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/790*, Warszawa 2020, s. 322–333; R. Markiewicz, *Zasada proporcjonalności w prawie autorskim w Unii Europejskiej*, Warszawa 2023, s. 189–195; R. Markiewicz [w:] *System Prawa Unii Europejskiej*, t. 13, *Prawo autorskie*, red. A. Matlak, Warszawa 2025, s. 362–365.

Ustawodawca polski początkowo uznawał (jak zwracali na to uwagę przedstawiciele doktryny prawniczej – błędnie⁵), że uprawnienie twórcy do godziwego wynagrodzenia wynikało z dotychczasowego brzmienia art. 43 pr. aut. i w rządowym projekcie ustawy, której celem miała być implementacja dyrektywy, nie przewidywał zmian w tej normie⁶. Dopiero w toku prac sejmowych została zgłoszona poprawka, która skutkowałą nowelizacją art. 43 pr. aut. i nadaniem mu obecnie obowiązującego (od 20.09.2024 r.) brzmienia. To ono właśnie będzie przedmiotem analizy niniejszego artykułu.

Abstrahując od ewidentnie „trudnej historii” związanej z nowelizacją art. 43 pr. aut., należy wskazać, że istnieje wiele okoliczności świadczących o tym, iż dla dużej części środowisk twórczych przepis ten (choć być może lepszym określeniem byłoby: istnienie jakiegokolwiek instytucji służącej korekcie zbyt niskich wynagrodzeń twórców) był normą bardzo wyczekiwaną (czy wręcz pożądaną)⁷. Oczywiście należy wziąć pod uwagę, że twórcy są tu niejako „sędziami we własnej sprawie” (są materialnie zainteresowani w podwyższeniu wysokości swojego wynagrodzenia), a ustalenie realnej sytuacji „przeciętnego” autora (biorąc pod uwagę zróżnicowanie branż twórczych) wymagałoby przeprowadzenia szczegółowych badań natury ekonomicznej. Nie należy zapominać także o drugiej stronie medalu, tj. o tym, że „ustawowe” podniesienie wynagrodzeń twórców może skutkować obniżeniem konkurencyjności polskiej gospodarki, jak również może uderzyć (niejako rykoszetem) w autorów, albowiem może ono stać się bodźcem dla ich kontrahentów do zastępowania ich przez rozwiązania oparte na modelach sztucznej inteligencji (przy założeniu, że wraz z upływem czasu będą one coraz mniej kosztowne).

Niezależnie jednak od wszystkich powyższych wątpliwości jedna kwestia pozostaje poza sporem. Artykuł 43 pr. aut. w brzmieniu obowiązującym od 20.09.2025 r. stawia

⁵ Pisemne stanowisko grupy pracowników naukowych Katedry Prawa Własności Intelektualnej Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Jagiellońskiego w Krakowie opatrzone datą 19.07.2022 r., s. 18, <https://ipwi.uj.edu.pl/documents/122195199/151128292/Konsultacje+publiczne+dotycz%C4%85ce+projektu+wdro%C5%BCenia+dyrektyw+CDSM+i+SATCAB+II%5B2022%5D/15f61a08-c328-4b15-af3b-fa8a37a6742e> (dostęp: 16.08.2023 r.). Rządowy projekt ustawy mającej na celu wdrożenie dyrektywy do polskiego porządku prawnego został także omówiony w opracowaniu: A. Pązik, *Jak nie powinno się implementować dyrektywy. Kilka uwag na marginesie prac nad implementacją art. 18 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/790 [w:] Prawo sztucznej inteligencji i nowych technologii 3*, red. B. Fischer, A. Pązik, M. Świerczyński, Warszawa 2023, dlatego w przedmiotowym opracowaniu szczegółowe omówienie prac legislacyjnych zostało pominięte.

⁶ Uzasadnienie projektu ustawy o zmianie ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych oraz niektórych innych ustaw, UC103, <https://legislacja.rcl.gov.pl/projekt/12360954/katalog/12887995#12887995> (dostęp: 4.08.2023 r.).

⁷ Tylko w ostatnim czasie w mediach głośnym echem odbiła się historia Doroty Kotas, laureatki wielu nagród literackich, która ujawniła, że jej miesięczne zarobki jako pisarki wynoszą 1.666 zł [W. Cyrny, *Polscy pisarze żyją w nędzy. Kolejni autorzy ujawniają zarobki po aferze wokół „Chłopek”*, My Company, 21.03.2025 r., <https://mycompanypolska.pl/artykul/polscy-pisarze-zyja-w-nedzy-kolejni-autorzy-ujawniaja-zarobki-po-aferze-wokol-chlopek-17376> (dostęp: 1.05.2025 r.)] oraz Edwarda Pasewicza (który również otrzymał wiele nagród), próbującego znaleźć zatrudnienie w sieci dyskontów. Joanna Kuciel-Frydryszak, autorka książki *Chłopki*, zdecydowała się na żądanie od swojego wydawcy podwyższenia wynagrodzenia otrzymanego za powyższy utwór. Spośród licznych wypowiedzi przedstawicieli polskiego środowiska literackiego, stanowiących przejawy niezadowolenia z niewystarczających zarobków, można przywołać także słowa Zygmunta Miłoszewskiego (członka Unii Literackiej), który mówi nawet o „patologicznym rynku” i „wyzysku przez wydawców” – Z. Miłoszewski, *Kłeska żywiolowa na rynku książki*, Onet, PAP, 23.04.2025 r., <https://www.onet.pl/styl-zycia/ppo-aipap/zygmunt-miloszewski-kleska-zywiolowa-na-rynku-ksiazki/624cd9t,0666d3f1> (dostęp: 1.05.2025 r.).

twórcom i ich kontrahentom nowe wymogi dotyczące ustalania wysokości wynagrodzenia za eksploatację utworu. W związku z tym niniejsze opracowanie ma dwa cele badawcze. Pierwszy z nich ma charakter teoretyczny i zmierza do ustalenia, jaki jest charakter prawny uprawnienia twórcy wynikającego z art. 43 pr. aut. (w szczególności jego ustępu drugiego). Drugi ma charakter praktyczny i jest nim wskazanie procesowej drogi do określenia godziwej wysokości wynagrodzenia w przypadku, w którym strony konkretnej relacji dotyczącej utworu w rozumieniu art. 1 pr. aut. ustaliły ekwiwalent niższy niż wymaga tego art. 43 pr. aut.

W celu szczegółowej analizy tego zagadnienia należało postawić następujące pomocnicze pytania badawcze:

1. Jak należy rozumieć pojęcia „godziwe” i „odpowiednie” wynagrodzenie na tle art. 43 ust. 2 pr. aut.?
2. Jaki jest zakres zastosowania art. 43 ust. 2 pr. aut. (tj. czy znajduje on zastosowanie w przypadku każdej umowy dotyczącej eksploatacji utworu, czy wyłącznie tych, w których strony wyraźnie nie określiły wynagrodzenia)?
3. Jaki jest zakres swobody stron umów dotyczących eksploatacji utworu w zakresie ustalania wysokości wynagrodzeń dla twórców?
4. Jaką sankcję cywilnoprawną należy zastosować w przypadku naruszenia przez strony normy wynikającej z art. 43 ust. 2 pr. aut.?
5. Jaka konstrukcja prawna została zastosowana przez ustawodawcę w art. 43 ust. 2 pr. aut.?
6. Jakie są aspekty proceduralne wiążące się z określeniem wysokości godziwego wynagrodzenia na drodze postępowania sądowego.

Zagadnienia te zostaną omówione w kolejnych częściach artykułu.

Przed rozpoczęciem analizy zasadniczych problemów niniejszego opracowania konieczne jest wskazanie na dwie wartości, które są istotne z punktu widzenia wykładni przepisów polskiego prawa autorskiego, a przede wszystkim art. 43 pr. aut. Omówienie pierwszej z nich wymaga odwołania do tendencji, która była dostrzegalna w ustawodawstwach państw członkowskich Unii Europejskiej przed uchwaleniem dyrektywy. Tendencję tę można w uproszczeniu ująć jako dążenie do zapewnienia twórcy udziału w korzyściach płynących z ekonomicznej eksploatacji jego dzieł. W niemieckiej literaturze prawniczej dążenie to zostało nawet uznane za regułę prawną i jest określane jako *Beteiligungsprinzip*⁸. Na konieczność zagwarantowania twórcy proporcjonalnego (do zysków płynących z utworu) wynagrodzenia wskazuje się także w literaturze francuskiej⁹. Wymieniona tendencja została dostrzeżona i w pewnym zakresie przejęta do dyrektywy (por. przede wszystkim

⁸ Por. G. Schricker, M. Haedicke [w:] *Urheberrecht. Kommentar*, red. U. Loewenheim, M. Leistner, A. Ohly, München 2017, s. 867–869, którzy wskazują, że *Beteiligungsprinzip* nie została wyrażona *expressis verbis* w treści Gesetz vom 9 September 1965 über Urheberrecht und verwandte Schutzrechte (dalej – niemiecka ustawa o prawie autorskim), co wynika z faktu, że jest to „oczywista, niepisana reguła”. Na konieczność zapewnienia twórcom udziału w korzyściach generowanych przez utwór wskazywał także niemiecki Trybunał Federalny (Bundesgerichtshof) m.in. w wyroku z 20.01.2011 r., I ZR 19/09, <https://juris.bundesgerichtshof.de/cgi-bin/rechtsprechung/document.py?Gericht=bgh&Art=en&nr=55185&pos=0&anz=1> (dostęp: 16.07.2025 r.).

⁹ Por. rozważania zawarte w pkt 2 poniżej.

art. 18 ust. 2 dyrektywy, który ujmuje ją jako konieczność zachowania „sprawiedliwej równowagi praw i interesów”) przez ustawodawcę unijnego, nie może być zatem lekceważona w procesie wykładni polskich przepisów. Druga istotna w toku procesu wykładni art. 43 pr. aut. wartość również została wyrażona w art. 18 ust. 2 dyrektywy oraz w jej motywie 73 i jest nią zasada swobody zawierania umów. Oznacza to, że wolą ustawodawcy unijnego nie było „zastępowanie” stron umów autorskoprawnych w zakresie wyznaczania wysokości wynagrodzenia, ale wprowadzenie pewnego mechanizmu chroniącego twórcę przed pokrzywdzeniem go poprzez ustalenie wynagrodzenia nieadekwatnego do wartości jego dzieła (ewentualnie korygującego te przypadki, w których do takiego pokrzywdzenia doszło). Powyższe rozważania prowadzą do wniosku, że ze względu na wymóg stosowania prounijnej wykładni przepisów prawa polskiego w procesie interpretacji art. 43 pr. aut. powinno się dążyć do osiągnięcia takich jej rezultatów, które będą stanowiły kompromis („złoty środek”) między powyższymi wartościami¹⁰. Analiza zarówno motywów 75 i 76 dyrektywy, jak i art. 19 tego aktu prawnego prowadzi do wniosku, że ustawodawca unijny za kluczową gwarancję godziwości wynagrodzenia dla twórców uznał istnienie obowiązków informowania twórców o wysokości korzyści osiąganych przez ich kontrahentów wskutek używania utworów. Nie mniej istotne jest jednak prawidłowe ustalenie charakteru prawnego uprawnienia twórcy do otrzymania godziwego wynagrodzenia.

Merytoryczne rozważania należy poprzedzić uwagami natury terminologicznej. Za uzasadnione należy uznać wyróżnienie pojęć: wysokość wynagrodzenia, system (rodzaj/model) wynagrodzenia i podstawa wynagrodzenia. Wyjaśnienie pierwszego z nich nie wydaje się nastroczać problemu, gdyż będzie to albo określona kwota, albo zmienna (np. procentowa) pozwalająca na ustalenie (po przeprowadzeniu prostej operacji matematycznej) wysokości odpłatności. Drugie pojęcie ma charakter bardziej ogólny i obejmuje zasadę ustalania wynagrodzenia, a mianowicie to, czy będzie to stała, z góry określona kwota (wypłacana jednorazowo, ewentualnie w częściach), czy też będzie ona miała charakter stosunkowy, tj. będzie stanowiła proporcjonalną część ustalonej przez strony podstawy wynagrodzenia. Podstawą wynagrodzenia będzie zaś dobro majątkowe, którego część będzie stanowiła podstawę do ustalenia (a najczęściej także wypłaty) wynagrodzenia. Będzie to np. przychód lub dochód (po opodatkowaniu lub przed opodatkowaniem) osiągany przez przedsiębiorstwo nabywcy praw w ogóle lub jedynie z określonej części czy kategorii działalności.

2. Pojęcia „godziwego” i „odpowiedniego” wynagrodzenia

W pierwszej kolejności należy wyjaśnić, w jaki sposób powinny być rozumiane dwa podstawowe pojęcia, które determinują wysokość wynagrodzenia zgodnie z art. 43 ust. 2 pr. aut., tj. godziwość i odpowiedniość. Te próby definicyjne należy odnieść do aparatury pojęciowej, którą posłużył się ustawodawca unijny w art. 18 dyrektywy. Podstawowe znaczenie dla dalszych rozważań ma fakt, że doktryna prawnicza uznaje, iż sformułowane

¹⁰ W literaturze prawniczej podkreśla się, że celem art. 18 dyrektywy było stworzenie uczciwego rynku (*fair marketplace*) – E. Rosati, *Copyright in the Digital Single Market: Article-by-Article Commentary to the Provisions of Directive 2019/790*, Oxford 2021, s. 362.

w art. 18 ust. 1 dyrektywy kryteria „odpowiedniości” (*appropriateness*) oraz „proporcjonalności” (*proportionality*) wynagrodzenia mają charakter autonomicznych pojęć prawa unijnego. Tym samym powinny one być interpretowane w sposób jednolity na terenie całej Unii, niejako w oderwaniu od konstrukcji prawnych znanych w systemach państwa członkowskich¹¹. W tym autonomicznym rozumieniu odpowiednie wynagrodzenie powinno uwzględniać zasady słuszności¹² oraz praktykę w branży, w której zawarto umowę, i wkład autora/podmiotu praw pokrewnych w stworzenie dzieła/przedmiotu praw pokrewnych¹³. Uzyskanie efektu proporcjonalności wymaga zaś uwzględnienia obecnej (jak należy rozumieć: z chwili zawarcia umowy) oraz potencjalnej wartości ekonomicznej praw będących przedmiotem umowy¹⁴. Oba te pojęcia muszą być interpretowane przez pryzmat celów dyrektywy, tj. przede wszystkim wyrównania pozycji rynkowej twórcy wobec jego kontrahenta¹⁵.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt prawa polskiego, należy zwrócić uwagę, że w polskiej doktrynie prawniczej został sformułowany trafny zarzut¹⁶, iż redakcja art. 43 ust. 2 pr. aut. jest błędna, gdyż wywołuje wiele wątpliwości co do relacji między pojęciami „odpowiedniego” i „proporcjonalnego” wynagrodzenia (użytymi w art. 18 ust. 1 dyrektywy) a terminami „godziwego” i „odpowiedniego” wynagrodzenia, którymi posłużył się polski ustawodawca¹⁷. Starając się wyjaśnić powyższy problem w taki sposób, aby zachować logikę w interpretacji norm prawnych, należy stwierdzić, po pierwsze, że ustawodawca polski nadaje terminowi „proporcjonalne” inne znaczenie niż ustawodawca unijny i rozumie go jako „stosunkowe” (tj. odpowiadające części/procentowi korzyści płynących z eksploatacji utworu, w uproszczeniu jest to przeciwieństwo odpłatności o charakterze ryczałtowym). Po drugie, zestawienie art. 43 ust. 2 i 3 pr. aut. zdaje się prowadzić do wniosku, że na tle polskiej ustawy nie każde wynagrodzenie o charakterze proporcjonalnym (w znaczeniu: „stosunkowym”) będzie jednocześnie wynagrodzeniem godziwym (tj. słusznym czy właściwym)¹⁸. Część dochodu płynącego z eksploatacji utworu będąca wynagrodzeniem

¹¹ Por. E. Rosati, *Copyright...*, s. 363. Na tle art. 43 ust. 2 pr. aut. w brzmieniu obowiązującym po 20.09.2025 r. zob. I. Bałos [w:] *Ustawa o prawie autorskim i prawach pokrewnych. Komentarz*, red. J. Kępiński, niepublikowany maszynopis.

¹² Por. S. Dusollier i inni, *Comment of the European Copyright Society Addressing Selected Aspects of the Implementation of Articles 18 to 22 of the Directive (EU) 2019/790 on Copyright in the Digital Single Market*, European Copyright Society, 8.06.2020 r., s. 14, https://europeancopyrightsocietydotorg.files.wordpress.com/2020/06/ecs_comment_art_18-22_contracts_20200611.pdf (dostęp: 16.07.2025 r.).

¹³ E. Rosati, *Copyright...*, s. 364; także S. Dusollier i inni, *Comment...*, s. 14.

¹⁴ E. Rosati, *Copyright...*, s. 364.

¹⁵ E. Rosati, *Copyright...*, s. 364.

¹⁶ R. Markiewicz [w:] *Prawo autorskie i prawa pokrewne. Wprowadzenie*, J. Barta, R. Markiewicz, Warszawa 2024, s. 228 i 229.

¹⁷ Por. także R. Markiewicz, *Zasada...*, s. 191, gdzie dokonuje on rozróżnienia między zasadą proporcjonalności jako podstawową zasadą prawa unijnego (i znajduje zastosowanie do mechanizmu ustalania wysokości wynagrodzenia zgodnie z art. 18 ust. 1 dyrektywy) i wymogiem proporcjonalności (który odnosi się do wysokości wynagrodzenia).

¹⁸ W literaturze prawniczej zwraca się uwagę, że zasadą francuskiego prawa autorskiego jest proporcjonalność wynagrodzenia rozumiana właśnie jako prawo twórcy do części zysków generowanych przez utwór. Wielkość tej części powinna być ustalona przez strony kontraktu, ale podlega weryfikacji przez sąd na podstawie np. zwyczajów branżowych, pod względem tego, czy nie jest zaniżona. Por. J.B. Auroux [w:] *Copyright Throught the World*, t. 1, red. S. von Lewinski, Toronto 2020, s. 15–108 i 15–109.

zastrzeżonym na rzecz autora może być bowiem nieadekwatnie niska, biorąc pod uwagę wymóg proporcjonalności w rozumieniu prawa unijnego (przede wszystkim wartość ekonomiczną praw do danego utworu)¹⁹. W związku z tym na tle art. 43 ust. 2 pr. aut. należy uznać, że wynagrodzenie godziwe nie w każdym przypadku musi być wynagrodzeniem proporcjonalnym (tj. stosunkowym), choć domniemanie przewidziane przez art. 43 ust. 3 pr. aut. zdecydowanie ułatwia kontrahentowi twórcy wykazanie w procesie, iż tak właśnie jest. Mogą jednak istnieć przypadki, w których także wynagrodzenie całkowicie lub częściowo ryczałtowe będzie miało charakter godziwy. Dopuszcza to również dyrektywa w motywie 73, wskazując jednak, że wynagrodzenie ryczałtowe nie może stanowić reguły. Ten system odpłatności jest akceptowany także przez ustawodawców niemieckiego i francuskiego, choć również oni nadają mu charakter wyjątkowy²⁰.

Konstrukcja art. 43 ust. 2 pr. aut., choć niewątpliwie mogłaby być znacznie lepiej zrehabilitowana, wydaje się zbliżać do regulacji zawartej w § 32 ust. 2 zd. 1 niemieckiej ustawy o prawie autorskim, przewidującej, że odpowiednie wynagrodzenie powinno spełniać dwa kryteria, a mianowicie być: *üblich* (zwyczajowe) i *redlich* (uczciwe)²¹. To pierwsze określenie oznacza odpłatność zwyczajowo przyjmowaną w obrocie, przy uwzględnieniu sposobu i zakresu zastrzeżonych na rzecz kontrahenta twórcy możliwości korzystania z dzieła, w szczególności: okresu, częstotliwości, stopnia i chwili korzystania oraz wszelkich innych okoliczności. Drugie kryterium wymaga wyselekcjonowania wśród wynagrodzeń zwyczajowo przyjętych takich, które dodatkowo są etycznie słuszne²². Przenosząc te rozważania na grunt art. 43 ust. 2 pr. aut.: wynagrodzenie twórcy powinno być odpowiednie, tj. adekwatne do okoliczności wyliczonych we wskazanym przepisie (zakresu korzystania z utworu itd.), ale także godziwe, tj. słuszne.

Próbując pogodzić postulat, aby terminy proporcjonalność i odpowiedniość były jednolicie interpretowane w całej Unii Europejskiej z literalnym brzmieniem art. 43 ust. 2 pr. aut., należy zaproponować następujące dyrektywy kształtowania wysokości wynagrodzenia twórcy w umowach prawnoautorskich:

1. Wynagrodzenie twórcy powinno odpowiadać praktykom przyjmowanym w określonych branżach, które znajdują swój wyraz np. w dokumentach opracowywanych przez samorządy zawodowe²³. Jednocześnie niedopuszczalne będzie akceptowanie tych

¹⁹ Przykładowo wynagrodzenie w wysokości 0,05% dochodu ze sprzedaży egzemplarzy dzieła (czy 0,5 zł od każdej zbyt sztuki) będzie wynagrodzeniem proporcjonalnym, ale jego godziwość może budzić zastrzeżenia, jeśli jest to wynagrodzenie jednego autora utworu za przeniesienie praw autorskich w zakresie szerokiej gamy pól eksploatacji.

²⁰ Por. § 32 ust. 2 zd. 2 niemieckiej ustawy o prawie autorskim: „Wynagrodzenie ryczałtowe musi gwarantować odpowiedni udział twórcy w przewidywanych całościowych korzyściach z używania utworu oraz być usprawiedliwiony specyficznymi właściwościami określonej branży”. Z kolei francuski kodeks własności intelektualnej (Code de la propriété intellectuelle, <https://www.wipo.int/wipolex/en/text/585611>, dostęp: 9.07.2025 r.) w art. L131–4 wylicza w sposób enumeratywny te przypadki, w których strony mogą nadać wynagrodzeniu twórcy charakter ryczałtowy.

²¹ Por.: G. Schricker, M. Haedicke [w:] *Urheberrecht...*, s. 864 i 865; M. Soppe [w:] *BeckOK Urheberrecht*, red. H.P. Götting, A. Lauber-Rönsberg, N. Rauer, München 2023, § 32 niemieckiej ustawy o prawie autorskim, teza 37.

²² Por.: G. Schricker, M. Haedicke [w:] *Urheberrecht...*, s. 865; M. Soppe [w:] *BeckOK...*, red. H.P. Götting, A. Lauber-Rönsberg, N. Rauer, § 32 niemieckiej ustawy o prawie autorskim, teza 37.

²³ Na przykład: Regulamin Honorariów Architekta opracowany przez Stowarzyszenie Architektów Rzeczypospolitej Polskiej, https://www.izbaarchitektow.pl/pliki/regulamin_honorariow_architekta-procenty.pdf (dostęp: 9.07.2025 r.).

zwyczajów (praktyk) środowiskowych, które mają charakter patologiczny, niezależnie od tego, jak bardzo są one zakorzenione w danej branży. Z tego powodu nie sposób zgodzić się z poglądami, że wynagrodzenie ustalane zgodnie z art. 43 ust. 2 pr. aut. to w każdym przypadku odpłatność przeciętna (standardowa)²⁴ czy rynkowa²⁵. Tego rodzaju stanowisko może bowiem prowadzić do utrwalania zupełnie niesprawiedliwych „rynkowych praktyk”, polegających na określaniu symbolicznych²⁶ stawek wynagrodzeń np. dla twórców początkujących. Oczywiście stawki średnie, czy inaczej – rynkowe, mają istotne znaczenie dla określenia wynagrodzenia zgodnego z art. 43 ust. 2 pr. aut., gdyż bez nich nie jest możliwe ustalenie obecnej i potencjalnej wartości praw autorskich lub pokrewnych. Oceny godziwości i odpowiedniości wynagrodzenia nie można jednak zawęzić do tego aspektu, konieczne jest także uwzględnienie innych okoliczności, o którym stanowi dyrektywa oraz art. 43 pr. aut., a przede wszystkim zasadniczego celu całej regulacji, jakim jest usunięcie pewnej „strukturalnej asymetrii” między pozycją rynkową twórcy (także tym początkującym, bez wyrobionej renomy) a sytuacją jego kontrahenta.

2. Wynagrodzenie musi odpowiadać wkładowi twórczemu danej osoby w dzieło. Przykładem tej prawidłowości jest reguła sformułowana przez niemiecki Trybunał Federalny (Bundesgerichtshof) w wyroku z 7.10.2009 r.²⁷, zgodnie z którą odpowiednie (*angemessene*) wynagrodzenie dla tłumaczy powinno odpowiadać 1/5 wynagrodzenia autorów dzieł podlegających tłumaczeniom, albowiem wkład twórczy tłumaczy jest (zdaniem niemieckiego sądu) odpowiednio mniejszy. To zagadnienie wymaga oceny indywidualnej w realiach każdej konkretnej sprawy, z uwzględnieniem całokształtu ustalonego stanu faktycznego, w tym zaangażowania poszczególnych osób w opracowywanie dzieł współautorskich. Oceniając ten ostatni element, nie można poprzestawać na czynnikach ilościowych (np. liczby stron dzieła literackiego napisanych przez poszczególnych współautorów), lecz należy uwzględnić także kwestie jakościowe („wagę” wkładu poszczególnych osób, np. aktorów czy muzyków, w dzieło zbiorowe)²⁸.
3. Omawiana odpłatność powinna korespondować z aktualną i potencjalną wartością danego prawa. W tym zakresie należy oceniać przede wszystkim zakres przedmiotowy (liczbę i charakter pól eksploatacji objętych kontraktem) oraz terytorialny praw podlegających transferowi lub licencjonowaniu oraz przewidziany przez umowę (w praktyce przede wszystkim licencyjną) czas i częstotliwość korzystania z przedmiotu praw autorskich lub pokrewnych. Z punktu widzenia rozpowszechnionej praktyki

²⁴ M. Barta, *Zmiany w prawie autorskim – nowe przepisy dotyczące umów z twórcami*, „Temidium” 2025/2, s. 38, z odwołaniem do pojęcia stosownego wynagrodzenia, którym posługuje się art. 79 ust. 1 pkt 3 lit. b pr. aut.

²⁵ Tak na tle stanu prawnego obowiązującego przed 20.09.2024 r. T. Targosz [w:] *Ustawa o prawie autorskim i prawach pokrewnych. Komentarz*, red. D. Flisak, Warszawa 2015, komentarz do art. 43, teza 13.

²⁶ Tj. ustalanych na takim poziomie, aby nie można było mówić o nieodpłatnym przysporzeniu w rozumieniu przepisów ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, ale niestanowiących właściwie żadnej odczuwalnej korzyści dla autora.

²⁷ Wyrok Bundesgerichtshof z 7.10.2009 r., I ZR 38/07, określany jako sprawa „Talking to Addison”, a przede wszystkim jego teza 51, <https://lexetius.com/2009,3152> (dostęp: 10.07.2025 r.).

²⁸ Por. S. Dusollier i inni, *Comment...*, s. 14.

rozciągania zakresu umów autorskoprawnych „na wszelki wypadek” na liczną grupę zróżnicowanych pól eksploatacji (nawet takich, które często nie mają dla kontrahenta twórcy ekonomicznego znaczenia) należy stwierdzić (w ślad za doktryną niemiecką²⁹), że dla ustalenia wysokości godziwego wynagrodzenia istotny jest ten zakres praw, który został zgodnie z umową przeniesiony na nabywcę lub objęty licencją, a nie faktyczny zakres korzystania przez nabywcę/licencjobiorcę z dzieła (który nierzadko bywa znacznie węższy niż ten formalnie dopuszczalny).

4. Na wysokość wynagrodzenia powinny także mieć wpływ kwestie związane z prawami autorskimi osobistymi. Zaciągnięcie przez twórcę (co zdarza się często np. w przypadku utworów architektonicznych) zobowiązania do niewykonywania praw osobistych powinno znajdować swój wyraz w zakresie wynagrodzenia zastrzeżonego na rzecz autora. Choć prawa osobiste mają znaczenie przede wszystkim w sferze interesów idealnych, to nie można pominąć tego, że zobowiązanie twórcy do niekorzystania z uprawnień osobistych ma w wielu przypadkach dla jego kontrahentów wartość ekonomiczną.
5. Oceniając wartość praw autorskich, należy uwzględniać również spodziewane korzyści kontrahenta twórcy z komercyjnego używania dzieła, zarówno te realne do osiągnięcia bezpośrednio po zawarciu umowy, jak i te przewidywalne w przyszłości. Jeśli korzyści te zostaną ocenione poprawnie, ale – ze względu na trudny do przewidzenia w chwili zawarcia umowy sukces komercyjny utworu – okażą się one mimo wszystko niższe niż zysk kontrahenta, twórca będzie uprawniony do skorzystania z instytucji uregulowanej w art. 44 pr. aut.
6. Zarówno treść dyrektywy (w tym jej motywów), jak i art. 43 ust. 2 pr. aut. zdają się wskazywać na to, że kwestię proporcjonalności i odpowiedniości wynagrodzenia (w polskim brzmieniu: godziwości i odpowiedniości) należy oceniać na podstawie kryteriów przedmiotowych (takich jak zakres przenoszonego prawa), a zatem okoliczności związane z cechami (właściwościami) autorów pozostają irrelevantne. Wniosek taki byłby jednak nietrafny. Status autora (jego renoma, wcześniejsze osiągnięcia, rozpoznawalność, sympatia czy antypatia społeczna) ma bowiem bezpośredni wpływ na wartość praw objętych umową. Wynagrodzenie zgodne z art. 43 ust. 2 pr. aut. nie może zatem abstrahować od tego, czy zbywcą praw (licencjodawcą) jest doświadczony i wielokrotnie nagradzany pisarz, architekt czy autor tekstów piosenek, czy osoba dopiero aspirująca do takich osiągnięć (choć oczywiście ta ostatnia okoliczność nie uzasadnia przyznawania wynagrodzeń symbolicznych – por. wcześniejsze uwagi).
7. Nie można pominąć aspektu proceduralnego. „Godziwość” i „odpowiedniość” wynagrodzenia to pojęcia języka prawnego, a więc ustalenie ich zaistnienia w danej sprawie należy do domeny sądu, a nie jest zagadnieniem z zakresu wiadomości specjalnych, wymagającym odwołania do dowodu z opinii biegłego sądowego (por. art. 278 § 1 k.p.c.³⁰). Choć dowód ten będzie niewątpliwie pomocny do ustalenia „elementów składowych” omawianego wynagrodzenia (praktyk rynkowych, obecnej i potencjalnej

²⁹ Por. M. Soppe [w:] *BeckOK...*, red. H.P. Götting, A. Lauber-Rönsberg, N. Rauer, § 32 niemieckiej ustawy o prawie autorskim.

³⁰ Ustawa z 17.11.1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz.U. z 2024 r. poz. 1568 ze zm.) – dalej k.p.c.

wartości prawa itd.), to niewątpliwie ostateczna ocena, czy ekwiwalent zastrzeżony dla twórcy w danej sprawie jest „godziwy” i „odpowiedni”, należy do sądu.

8. Trafny jest pogląd wyrażany w doktrynie niemieckiej³¹, że nie istnieje coś takiego jak jedno „odpowiednie wynagrodzenie” w konkretnej sprawie. W realiach danego stanu faktycznego możliwe jest zastosowanie różnych rozwiązań prowadzących do zapewnienia godziwej odpłatności (w zależności od tego, jaką wagę przyzna się poszczególnym elementom składowym opisanym wyżej). Ograniczając się do najmniej złożonego hipotetycznego przykładu: w przypadku twórcy otrzymującego wynagrodzenie ryczałtowe możliwe jest wyznaczenie przedziału kwotowego (np. od 5000 do 10 000 zł) i każda ze wskazanych kwot będzie spełniać kryteria określone w art. 43 ust. 2 pr. aut. Do decyzji sądu (podjętej po rozważeniu okoliczności sprawy) powinno zaś należeć to, które z możliwych wynagrodzeń godziwych spośród powyższego przedziału zostanie przez niego zasądzone w konkretnym postępowaniu.

Aby uczynić niniejszy tekst bardziej przejrzystym dla czytelnika i unikać częstych powtórzeń, w jego dalszej części będzie mowa o „godziwym” wynagrodzeniu, przy czym należy przez to pojęcie rozumieć wynagrodzenie odpowiadające kryteriom z art. 43 ust. 2 pr. aut., tj. ekwiwalent godziwy i odpowiedni.

3. Zakres zastosowania art. 43 pr. aut.

Istnieją dwie możliwości wykładni art. 43 ust. 2 pr. aut.

Pierwsza z nich zakłada, że art. 43 ust. 2 pr. aut. ma relatywnie wąski zakres zastosowania, tj. odnosi się jedynie do przypadków objętych hipotezą art. 43 ust. 1 pr. aut. Innymi słowy, wymóg godziwości wynagrodzenia odnosiłby się wyłącznie do przypadków (uregulowanych w art. 43 ust. 1 pr. aut.), w których strony umowy nie przewidziały w niej wprost, że przeniesienie praw autorskich majątkowych lub udzielenie licencji następuje nieodpłatnie, ale nie ustaliły wysokości wynagrodzenia. Za takim rozumieniem tej normy mogłaby przemawiać wykładnia systemowa, a konkretnie – umiejscowienie przez ustawodawcę regulacji dotyczącej „godziwości” wynagrodzenia w jednostce redakcyjnej, której ustęp pierwszy ogranicza się do przypadków braku wyraźnego określenia wysokości wynagrodzenia autorskoprawnego przez strony.

Druga możliwość opiera się na założeniu, że art. 43 ust. 2 pr. aut. obejmuje swoim zakresem zastosowania każdy przypadek odpłatnego przeniesienia praw autorskich lub ustanowienia licencji. Wymóg godziwości wynagrodzenia rozciągałby się zatem także na te kontrakty, w których strony ustaliły wysokość wynagrodzenia, i również w tych przypadkach ekwiwalent na rzecz autora musiałby być godziwy w rozumieniu art. 43 ust. 2 pr. aut.

Nie powinno budzić poważniejszych wątpliwości, że prawidłowa jest druga z przedstawionych interpretacji. Wynika to z następujących argumentów.

³¹ M. Soppe [w:] *BeckOK...*, red. H.P. Götting, A. Lauber-Rönsberg, N. Rauer, § 32 niemieckiej ustawy o prawie autorskim.

Po pierwsze – z funkcjonalnej i prounijnej wykładni art. 43 pr. aut. Norma ta powinna być interpretowana w zgodzie z art. 18 i 20 dyrektywy, które przewidują obowiązek wprowadzenia przez kraje członkowskie mechanizmów gwarantujących uzyskanie przez twórcę godziwego wynagrodzenia na dwóch poziomach. Z pierwszej z tych norm wynika, że odpłatność na rzecz twórcy ma być godziwa (biorąc pod uwagę okoliczności wymienione w art. 43 ust. 2 pr. aut.) na chwilę zawierania umowy, niezależnie od ewentualnego sukcesu komercyjnego dzieła. Druga zaś przyznaje twórcy, niezależnie od godziwości wynagrodzenia „zasadniczego” (ustalonego w umowie), prawo do udziału w ewentualnym ponadstandardowym zysku osiągniętym przez podmiot eksploatujący dzieło (jest to zatem instytucja tzw. klauzuli bestsellerowej, uregulowanej w art. 44 pr. aut.). Właściwa (pełna) implementacja art. 18 dyrektywy wymaga zatem przyjęcia, że art. 43 ust. 2 pr. aut. ma szerszy zakres zastosowania niż ustęp pierwszy tego przepisu i rozciąga się na każdy przypadek zawarcia przez strony umowy, która nie ma nieodpłatnego charakteru.

Po drugie – należy odwołać się do założenia racjonalności ustawodawcy. W przypadku przyjęcia pierwszej z opisanych wykładni art. 43 pr. aut. nowelizacja tego przepisu nie wprowadzałaby istotnej zmiany w stosunku do wcześniejszego (obowiązującego przed 20.09.2024 r.) brzmienia tej normy. Treść art. 43 ust. 2 przed omawianą nowelizacją przewidywała bowiem katalog okoliczności (przy czym katalog ten był węższy), które sąd powinien brać pod uwagę, ustalając wysokość wynagrodzenia autorskoprawnego, jeśli nie określiły go same strony. Racjonalny ustawodawca nie zmienia treści przepisów, jeśli nie chce zmieniać treści norm prawnych z nich wynikających. Ponadto istotne jest również to, że w wyniku nowelizacji art. 43 ust. 2 pr. aut. zostało skreślone sformułowanie (przewidziane w tym przepisie przed 20.09.2024 r.): „Jeżeli w umowie nie określono wysokości wynagrodzenia autorskiego” – co jednoznacznie wskazuje na wolę ustawodawcy.

Powyższa konstatacja otwiera jednak konieczność rozważenia wielu problemów szczegółowych. Przede wszystkim należy wziąć pod uwagę, że wymóg godziwości wynagrodzenia odnosi się do wszystkich umów, które przewidują korzystanie z utworów w rozumieniu art. 1 pr. aut. Zakres zastosowania art. 43 ust. 2 pr. aut. rozciąga się zatem nie tylko na (wyraźnie wyszczególnione w art. 43 ust. 1 pr. aut.) umowy przenoszące prawa autorskie majątkowe i umowy licencji (wyłącznej oraz niewyłącznej), lecz także na inne występujące w praktyce (oraz te mogące pojawić się w przyszłości) umowy obejmujące prawo kontrahenta twórcy do eksploatacji dzieła. Jako przykład należy podać umowy dzierżawy praw autorskich, których znaczenie gospodarcze nie jest duże, ale Sąd Najwyższy dopuszcza ich zawieranie³². Wniosek ten wynika z założenia racjonalności ustawodawcy. Nie istnieją bowiem żadne argumenty, które uzasadniałyby odmienne traktowanie wynagrodzeń zastrzeganych przez strony umów wymienionych w art. 43 ust. 1 pr. aut. i innych (niewyszczególnionych tam) kontraktów, skoro sens gospodarczy umowy licencji oraz umowy dzierżawy (czy zbliżonych konstrukcji) zdaje się być bardzo podobny.

³² Por. wyrok SN z 26.01.2011 r., IV CSK 274/10, LEX nr 738126. Rozwiązanie to zostało zaakceptowane przez część doktryny prawniczej – zob. A. Niewęglowski, *Dzierżawa egzemplarzy utworu w świetle prawa autorskiego. Głos do wyroku SN z 26.01.2011 r., IV CSK 274/10*, „Głos” 2012/2, s. 94–100.